

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

SPORT

NOIEMBRIE 1970

22

Meciul de rugby

ROMÂNIA FRANȚA

comentat de la
PARIS și BUCUREȘTI

MARELE PUNCT de la CARDIFF

văzut de CORNEL DINU

și de trimișii noștri IOAN CHIRILĂ și PAUL ROMOȘAN

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
MIRCEA COSTEA

Secretar general
de redacție:
DIMITRIE
CALLIMACHI

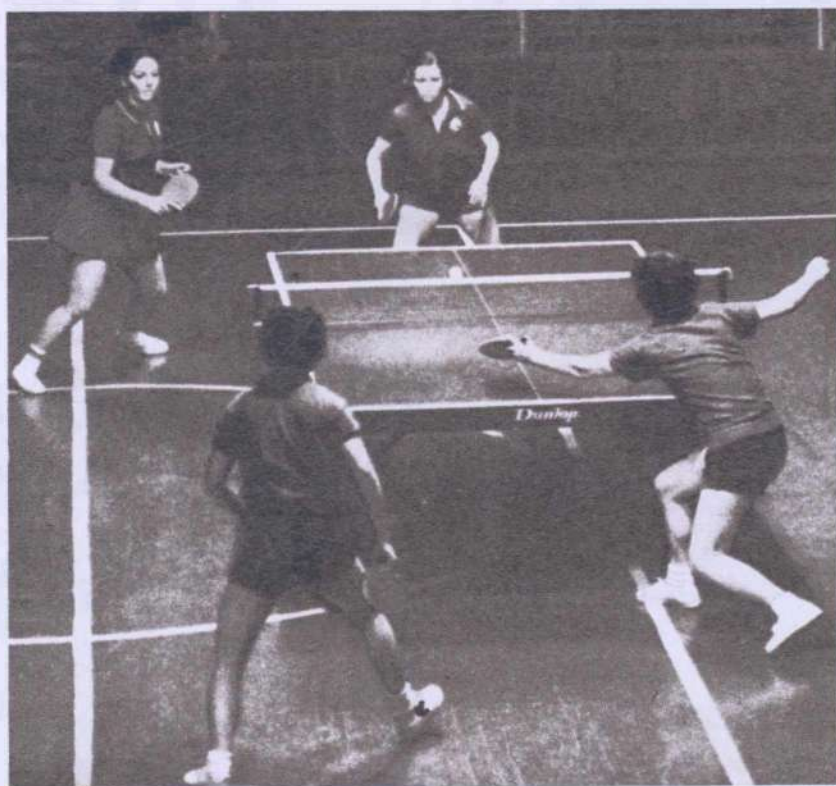
Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 14,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-85.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlară».

43 804

MARI MAESTRI AI TENISULUI DE MASĂ, jucătoarele și jucătorii din Republica Populară Chineză, ne vizitează țara și incită cu inegalabila lor virtuozitate ochii spectatorilor români. De la acest recital, cu micuța minge de celuloid, vă prezentăm un instantaneu din timpul partidei de dublu Maria Alexandru (planul doi, dreapta)+ Carmen Crișan — Li Li+Lian Li-cen, în care victoria a revenit echipei noastre cu scorul de 2—1. În rest, victoriile au fost de partea sportivilor chinezi.

A MAI CĂZUT O FRUNZĂ, A MAI CĂZUT UN RECORD... Elevul Gabriel Călia, în vârstă de 16 ani, membru al Școlii Sportive de Atletism din Capitală, a devenit recordman național de Juniori la aruncarea ciocanului de 5 kilograme. (Cifra: 62,82 m (vechil record — 61,51 m — îl aparținea lui Ștefan Șicovici). După frumoasa sa ispravă, Gabriel Călia este felicitat de antrenorul său, profesorul Elisabeta Angelescu. Pentru omologarea acestui record a fost solicitat arbitrul-antrenor Nicol Stierinde (singurul arbitru delegat pe stadionul Tineretului, din motive de... toamnă au mai srat frunze la capitolul bare-muri arbitri!).

UN SUPLEMENT MULT GUSTAT la cea de a zecea etapă a campionatului divizion A de fotbal, pe stadionul Republicii din Capitală, i-a oferit spectatorilor priza finală a «Cupei Sportiv» pentru jonglerii cu balonul. Trofeul i-a fost înminat fotbalistului junior Decebal Cimpeanu (Steaua roșu Brașov) care a ținut încordată atenția «socotitorilor» pînă la cifra de 14 313, prezentînd lovirea consecutivă a mingii, oricare parte a corpului. Pentru suportorii echipei brașovene suplimentul a fost atît mai gustat cu cît el s-a alăturat victoriei echipei lor favorite, obținută în deplasare asupra formației Steaua.

În fotografie, Decebal Cimpeanu.

CA FRUNZĂ ȘI CA IARBA au umplut duminică stadionul Tineretului cei mai tineri atleți din Capitală. A fost o duminică splendidă de toamnă tîrzie, cu cer senin, cu soare cald, un cadru cum nu se poate mai ospitalier pentru dezlănțuirea ambițiilor celor cîteva sute de băieți și fete selecționați de profesorii Școlii Sportive de Atletism la începutul anului școlar și invitați acum la primul examen. Existau reflecții: bine-ar fi dacă această incîntare am avea-o în fiecare zi pe fiecare stadion din București, în sensul că fiecare școală să-și planifice săptămînal minimum două ore de atletism. La început...

În imagine, unul din numeroasele starturi (aici, la 300 m plat).

GIMNAȘTII JUNIORI

ÎN ÎNTRECERE

CAMPION

Cei mai tineri gimnaști din țară au avut prilejul să verifice «pe viu» nivelul pregătirii lor într-un concurs oficial cu pretenții, în care exigența juriului a oferit tuturor elevilor-concurenți, în locul notelor din catalog, puncte prețioase pentru palmaresul lor individual. Iar publicul, destul de numeros în tribunele sălii Sporturilor din Cluj, în toate cele trei zile de finale ale campionatelor republicane de gimnastică pentru juniori, a fost generos în aprecieri. S-au remarcat cu acest prilej o serie de talente — adevărate speranțe ale gimnasticii noastre — ale căror nume vor deveni cunoscute în scurt timp. Dintre acestea, la categoria maeștri, fără să aibă nevoie de o nouă recomandare — Paula Ioan, Elisabeta Turcu și Nicolae Oprescu, componenți ai echipei naționale care a avut recent o bună comportare la campionatele mondiale de

la Ljubljana — s-au distanțat vizibil de colegii lor prin frumusețea exercițiilor prezentate și mai ales prin nivelul tehnic ridicat.

Școala sportivă cu program de educație fizică din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a prezentat și de astă dată la acest bilanț anual cu câteva gimnaste de valoare certă, care au făcut o bună impresie spectatorilor clujeni. Felicia Dornea, în progres față de concursurile anterioare, s-a urcat pe podiumul fruntaș intrând pentru «individualul compus» cel mai mare punctaj: 37,15. Printre tinerele speranțe pe locuri fruntașe s-au situat și Iuliana Simonfi, Rodica Sabău și Rita Reise, toate participante în concurs la categoria întii.

Și în evoluția băieților s-a remarcat în general temeinica pregătire fizică care de pe acum conține câteva personalități: Gabriel Popescu, Liviu Morovan, Andrei Iszlai, Liviu Morariu, Constantin Petrescu și Gheorghe Iușan.

Tot mai mult se vorbește în ultima vreme despre încurajarea tinerelor talente care, la un moment dat, pot să aducă școala românească de gimnastică pe un loc fruntaș în ierarhia internațională. Această idee prinde zi de zi rădăcini. Că este așa ne-a demonstrat-o și întrecerea de la Cluj — un prețios schimb de experiență pentru elevii sportivi. S-au înregistrat câteva succese, dar pe lângă acestea, o serie de nerealizări au fost observate de către spectatori. Asupra lor profesorii-antrenori trebuie să insiste în orele de studiu. Este vorba de defecțiuni în însușirea tehnicii a elementelor de bază ale exercițiilor, de mărirea varietății diferitelor mișcări, precum și modul de înlănțuire a acestora. La «liber ales» este necesar să se pună accentul pe îmbogățirea exercițiilor cu elemente de mișcare mult mai dificile, care au cam lipsit în concursul de la Cluj. La băieți în mod evident s-au semnalat lipsuri la «calul cu minere» — aparat care cere o bună pregătire fizică și tehnică.

Finalele de gimnastică ale juniorilor din acest an au fost, mai mult ca altădată, puternic stimulate de marea întrecere a mondialelor de gimnastică — o adevărată lecție de măiestrie, și mai cu seamă, concurenții au avut în vedere pregătirea lor pentru selecția la Cupa Prieteniei, confruntare internațională a tinerelor speranțe olimpice. Dar până la această întrecere mai sînt necesare însă multe ore de studiu și antrenament...

Mircea PATRICHI

«Solu» Paulei Ioan — concurentă la categoria «maestru» — este urmărită cu atenție de spectatorii clujeni (fotografia de sus).

Iată-le pe cele mai bune junioare medaliat la «sol»: 1-2. Maria Constantinescu — Paula Ioan; 3. Felicia Dornea; 4. Mariana Mocanu; 5. Ștefania Bacoș; 6. Eliza Pavel.

NOTES

A STUDIA POSIBILITATEA

Cînd vrei să-ți faci un plan de muncă așa, ca să stai liniștit, să nu-ți iei nici o belea pe cap, scrii acolo, cu majuscule, la capitolul «sarcini», fraza de-a dreptul miraculoasă, super-invenția secolului — «**VOM STUDIA POSIBILITATEA.**»

...Dacă se întimplă să vină cineva, care cumva, să te întrebe ce și cum, îi așterni planul de muncă în față, avînd grijă să-ți compui o mină gravă, de om preocupat. Zice că n-ai făcut nimic, c-a trecut timpul și n-ai lăsat nici o dîră în urmă? Îi zîmbești superior și-i citești răspicat «sarcina»: «**Vom studia posibilitatea...**» Arăți apoi că ai studiat îndelung și că... încă nu se poate. Dar că nu te lași. Studiul e studiu, el cere timp, căutări, ehei! Se știe doar că există posibilități care se poate și...

Nu putem fi împotriva studierii problemelor. Nimic nu se poate face pe fața pămîntului fără un studiu temeinic, profund, multilateral: ce și cum, cît costă, ce aduce etc. Fără asta nu se poate. Dar ne e greu să pricepem de ce, de la un timp, un anume soi de studiu și-a făcut loc în discuțiile și în planurile de ACȚIUNE ale unor organe sportive, ale unor asociații sportive (am zis unele ca să fim cumsecade) cînd e vorba de o treabă teribil de serioasă, cum e sportul marelui, mai ales la sate.

Într-o vreme se organizau duminici cultural-sportive. Aproape în toată țara. Sate și chiar comune întregi, cu steaguri și costume, cu lozinci, se adunau o dimineață întreagă să facă sport, să cînte și să joace. Începuseră chiar întreceri între comune: o duminică la noi, una la voi.

Cam tot atunci apăreau olimpiadele. Vă amintiți? Olimpiada Pietrarilor, a sanitarilor, a tractoriștilor... Dar cîte nu erau?! Am văzut câteva. Adevărate sărbători sportive.

Am trecut recent pe la Pietrari. Zi de duminică. Era liniște. Ca și la Ștefănești. Ca și la Horezu (echipa de fotbal juca în deplasare).

Ce s-a întimplat? A aruncat cineva o vorbă (am și uitat cine). Cică «asemenea forme și mijloace sînt depășite, nu mai corespund noilor condiții și preferințe, întrucît tineretul, avînd în vedere... și că «va trebui să studiem posibilitatea găsirii unor noi forme și mijloace...»

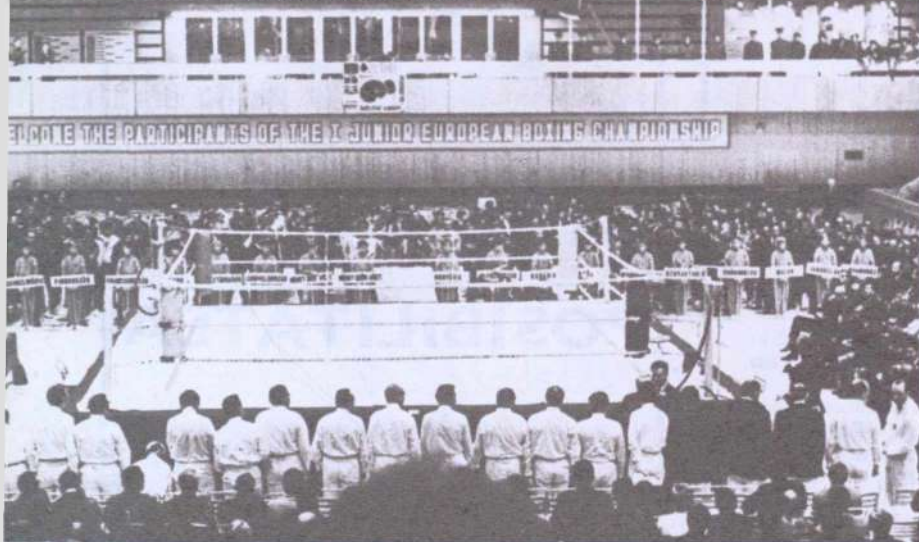
Și se studiază temeinic și profund, și acum... Nu s-au descoperit încă soluțiile geniale, unanim așteptate, dar nu a scăzut nimic din entuziasmul căutărilor. Între timp, în Valea Cărmazilor, la Pietrari, la Ștefănești și în multe alte locuri de unde au plecat inițiativele de jos, e liniște. Se așteaptă rezultatele studiului — indicații, soluții, mai corespunzătoare, mai adecvate, mai... mai...

Un confrate se lamenta recent într-un «chenar» că nu s-au primit încă la forurile în drept cifrele statistice ale unei acțiuni (lăudabile, de altfel) ca și cînd de situații statistice ducem lipsă în primul rînd. Ne-am și imaginat un birocrat, rămas prin nu știu ce ungher, frecîndu-și minile cu care adăuga cîndva doi de «zero» la zece și patru la o sută. «Statistici? Aici sînt tare. D-astea să-mi ceară, în fiecare zi!...»

Să studiem, deci, orice posibilitate, dar între timp motoarele să meargă. Cu ce au mers și pînă acum. Ceva nu poate fi înlocuit prin nimic. Altfel...

MIRCEA COSTEA

SZERETETTEL UJ 020LJOK
 AZ I. JUNIOR OKOLVIVO
 EB. RESZTVEVOIT
 WELCOME TO THE PARTICIPANS
 OF THE I. JUNIOR EUROPEAN
 BOXING CHAMPIONSHIP.

De la crimisul nostru special la Miskolc - PETRE HENT

O nouă competiție a fost înscrisă în calendarul sportiv al bătrînului nostru continent: CAMPIONATELE EUROPENE DE BOX PENTRU TINERET.

Rod al inițiativei Federației de specialitate din R.P. Ungară, «europenele mici» s-au bucurat, la prima lor ediție, de o largă participare. 144 de tineri între 18 și 20 de ani, reprezentând «mobila artă» din 21 de țări, s-au aventurat în lupta pentru cucerirea celor 11 medalii de campioni puse în joc pe ringul sălii sporturilor din orașul maghiar Miskolc. Au fost

prezenți la întreceri și sportivii români dar evoluția lor în general ne-a dezamăgit. După turneul de la Berlin, boxul românesc a primit la Miskolc al doilea duș rece!

Am trimis 11 sportivi (mai mulți nu se putea!) să-și încerce norocul. Cum am putea aprecia altfel o formație din care numai 5 boxeri — Gheorghe Ciocină, Sandu Mihailcea, Dinu Conducat, Cornel Hoduș și Ștefan Florea — și-au apărât șansele curajos, bărbătește? Ceilalți, ori au acceptat chiar din primul minut rolul de... saci de antrenament —

Dreapta lui Hoduș oprește la timp atacul italianului Bergamassio. Hoduș câștigă la puncte.

EUROPENELE DE BOX PENTRU TINERET

„Speranțe”
 prea mici pentru
 bătălii
 atît de mari

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

Petre HENT
 și
 Paul OCHIALBI

CASSIUS CLAY ÎN EUROPA

Prin cele două victorii înainte de limită, obținute în fața lui Sonny Liston, Cassius Clay își consolidase poziția în fruntea clasamentului celor mai buni boxeri de categorie grea din întreaga lume. Dar odată cu acest lucru, spre ghinionul lui, nimeni nu se mai arăta dispus să-l provoace. Clay nu-și putea permite să aștepte inactiv un nou adversar. Odată cu cucerirea titlului de campion mondial, întreaga sa viață căpătase alt curs. În jurul său roia o adevărată... curte, formată din manageri, sparring-parteneri, oameni de afaceri din lumea boxului etc. Toți aceștia făceau ca dolarii câștigați în cele două meciuri cu Sonny Liston să se topească văzînd cu ochii. Clay

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XL

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni al ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic din prima jumătate a secolului nostru. Am continuat apoi cu momente din viața lui Cassius Clay, povestirea noastră întrerupîndu-se după înțînirea pentru titlul mondial dintre Cassius Clay și Sonny Liston.

este determinat să întreprindă un turneu de demonstrații, la numai două luni după cel de-al doilea meci cu Liston. Partenerii îi sînt Jimmy Ellis și Cody Jones. La San Juan, în Porto Rico sau la Göteborg, în Suedia, la Londra sau la Paisley — Scoția, Cassius Clay își demonstrează marea măiestrie, în meciuri fără miză, contra celor doi colegi de antrenament.

Dar iată că la sfîrșitul anului 1965 Clay trebuie să urce din nou în ring, de data aceasta pentru a-și apăra titlul. Pretendent — fostul campion mondial Floyd Patterson. Campionul olimpic din 1952, învingătorul magnificului Archie Moore și al uriașului Pete Rademacher, primul om din istoria boxului care reușise să-și recucerească titlul mondial la categoria grea, dorea să devină, pentru a treia oară, regele boxerilor. Și înțînirea dintre Clay și Patterson a fost perfectată pentru 22 noiembrie 1965 în orașul Las Vegas din Nevada. Spectatorii prezenți în eleganta Las Vegas Convention Hall au avut prilejul să asiste o luptă dramatică, dar fără speranțe pentru Floyd. Insuflețit de o ambiție de-a drept rarisimă, Patterson a aruncat în luptă toate forțele sale, riscînd la un moment dat să încheie acest meci într-un salon de spital. Clay și-a surclasat adversarul, aducîndu-i numeroase lovituri puternice. În rîndul 11, Patterson arăta așa de ră încît arbitrul înțînirii, Harry Krause, l-a sfătuit pe Floyd să renunțe la luptă, dar acesta a refuzat categoric. În cea de a 12-a repriză Cassius Clay și-a contractat stic puternic adversarul, încît Krause a oprit meciul, în ciuda rugămintărilor insisten-

KARL MILDENBERGER

MEDALIAȚII CU AUR

semimuscă PETER GLÖCK (Ungaria); muscă ZOLTAN KISNEMETH (Ungaria); cocot ANATOLI LEVISCEV (U.R.S.S.); pană ALEKSANDR ANDRIANOV (U.R.S.S.); semiușoară LASZLO JUHASZ (Ungaria); ușoară MEMECZ KAROLY (Ungaria); semimijlocie VLADIMIR DAVIDOV (U.R.S.S.); mijlocie mică VIACESLAV LEMEȘEV (U.R.S.S.);

mijlocie NIKOLAI ANFIMOV (U.R.S.S.); semigrea OTTOMAR SACHSE (R.D.G.); grea JOZEF REDER (Ungaria).

MEDALIILE BOXERILOR ROMÂNI

Argint: Gheorghe CIOCHINĂ (pană).
Bronz: Dinu CONDURAT (muscă) și Sandu MIHALCEA (ușoară).

Ștefan Boboc, Ion Siliște și Dumitru Zelinca — ori s'uită cele mai elementare cunoștințe de atac și de apărare — Toni Mirccea, Dumitru Moraru și Francisc Saigo.

Considerați la început printre favoriții competiției (datorită celor patru medalii de aur cucerite de seniori la europenele de la București) speranțele noastre la Miskolc s-au dovedit a fi, de fapt, cu câteva excepții, boxeri mediocri și — ceea ce e mai grav — fără nici o perspectivă.

Nu amărăciunea de a-i fi văzut învinși mă determină să afirm acest lucru. Sînt și învinși glorioși în sport. Nu e o rușine să pierzi în fața unui adversar mai bun, după ce ai făcut totul pentru victorie. Dar cînd îl vezi pe Boboc alergînd prin ring, parcă în căutarea unei porțițe unde s-o tulescă, cînd îl vezi pe Moraru încasînd resemnat loviturile unui boxer modest, ca turcul Hakki Sozen, cînd îl vezi pe Saigo într-un permanent pericol de a fi făcut k.o., sau cînd asigți la martelarea lui Siliște de către un pugilist rudimentar, cum este bulgarul Dikov, nu mai poți să crezi că selecționarea lor în echipa națională mai e posibilă și în viitor.

Acest al doilea duș rece primit de boxul românesc într-o perioadă destul de scurtă (Berlin — Miskolc) ne pune serios pe gînduri. Cine oare ne va reprezenta la europenele de la Madrid? Dar la J.O. de la München? Speranțele care au boxat la Miskolc sînt prea mici pentru niște bătălii atît de mari.

Îngrijorarea noastră privitoare la viitorul boxului românesc este cu atît mai justificată, cu cît aici, la Miskolc,

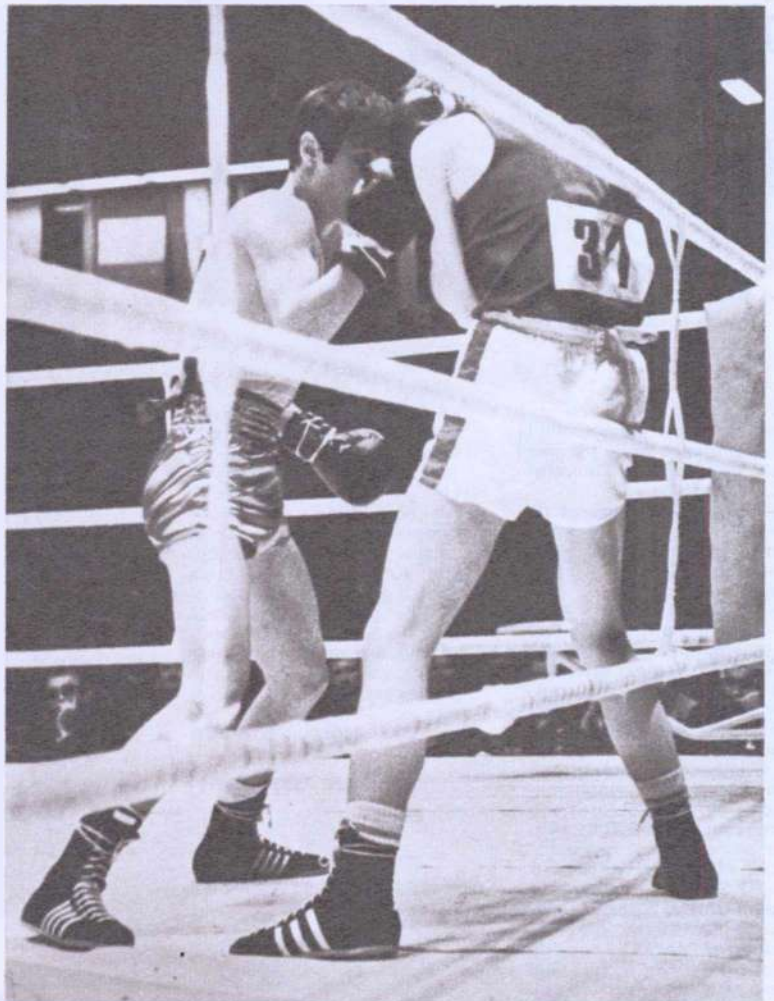
am văzut mulți pugiliști care, chiar de pe acum, ar putea fi titularizați în primele lor reprezentative. Mă refer, în primul rînd, la boxerii sovietici, excelent pregătiți tehnic și fizic. Am reținut în mod deosebit numele micuțului mic Viaceslav Lemeșev, categoric cel mai bun sportiv al europenilor de la Miskolc. Toți adversarii săi (cu excepția celui din finală) au cedat prin abandon, fiind oprii pentru inferioritate fie de propriii lor antrenori, fie de arbitrul din ring.

Pugiliștii maghiari, elevii lui Laszlo Papp, s-au impus prin tehnică dar mai ales printr-o excepțională pregătire fizică, capitol la care boxerii români au fost depășiți cu mare ușurință. Tot datorită pregătirii fizice (și mai puțin celei tehnice) au pătruns în semifinale reprezentanții Bulgariei și ai R.D. Germane. Italienii, conduși și de astă dată de cunoscutul cuplu Rea — Poggi, deși au avut reprezentanți la 10 categorii, nu au reușit să ajungă cu nici unul în finale. O mare surpriză a constituit eșecul echipei poloneze, din rîndurile căreia un singur sportiv a reușit să urce pe podium.

În încheiere, o concluzie generală. Ideea organizării acestei noi competiții pugilistice putea corespunde fie unei perioade de avînt a sportului cu mînuși din Europa, fie relansării scriemei cu pumnii, aflată într-o perioadă de declin. După cele 133 de meciuri văzute la Miskolc inclin să cred că europenele de tineret vor servi celei de a doua alternativă.

Foto: Istvan SZABO

Ciochină, singurul român prezent în finală, în timpul partidei cu finlandezul Sarnas, pe care a cîștigat-o înainte de limită.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

ale lui Patterson care dorea să lupte în continuare. Arbitrul întîlnirii a fost, însă, ferm în hotărîrea sa și a dictat victoria prin k.o. tehnic în favoarea lui Cassius Clay.

Succesele obținute de Clay înainte de limită i-au determinat pe organizatori să-i caute un adversar deosebit de puternic și mai ales rezistent, pentru a crea interes în rîndurile spectatorilor. Acest nou rival al campionului mondial a fost găsit în persoana lui George Chuvalo. Născut la 12 septembrie 1937, la Toronto, în Canada, Chuvalo se afirmase cucerind «Trofeul Jack Dempsey», cu care este dotat un tradițional turneu al «greilor» amatori canadieni. Și-a început cariera de profesionist în 1956, strîngînd atenția specialiștilor îndocoști prin formidabila sa rezistență. Pînă la 29 martie 1966, cînd l-a înfrînt pe Cassius Clay pentru titlul mondial, George Chuvalo susținuse multe partide, majoritatea cîștigate înainte de limită și niciodată nu fusese învins prin k.o. Acesta era, pe scurt, noul adversar cu care a luptat Clay în arena «Maple Leaf Gardens» din Toronto. Chuvalo nu și-a dezmințit faima de «incasator» și cu toate eforturile depuse de Cassius, canadianul a terminat în picioare cele 15 reprize ale meciului. Titlul campionului nu a fost nici un moment în pericol, Chuvalo acceptînd chiar din primul rund rolul de... sac de antrenament. Singurul său merit este acela de a fi fost unicul adversar al campionului Clay care nu a cîștit la podes, rezistînd pînă la ultimul sunet de gong.

Fără adversari «de rețetă» în Statele Unite, Cassius Clay pleacă, imediat după meciul cu Chuvalo, în Europa, oprindu-se la Londra. Cu trei ani în urmă, pe vremea cînd încă nu era campion al lumii, Clay boxase în capitala Angliei cu campionul greilor britanici, Henry Cooper, pe care îl învinsese prin k.o. în cinci reprize. Întîl s-au, în seara zilei de 21 mai 1966, pe ringul instalat în incinta stadionului faimoasei echipe de fotbal Arsenal din Londra, oferindu-i lui Cooper posibilitatea unei revanșe și, în plus, tentînd zeci de mii de spectatori cu miza titlului său, pe care l-a pus în joc.

70 000 de bilete s-au vîndut cu prilejul acestei întîlniri. Englezii sperau într-o victorie a campionului lor. Dar dacă nu au avut, în final, această satisfacție, în schimb au asistat la o partidă de zile mari în care, pentru prima dată în cariera sa de campion mondial, Clay a fost pus în dificultate. În primele trei reprize Cooper a condus lupta reușind să ia un avantaj de puncte, ba mai mult, în rîndul trei croșele sale l-au zdruncinat sînt de tare pe Cassius încît, după meci, specialiștii au susținut că arbitrul George Smith ar fi trebuit să-l numere pe campionul mondial. Pînă la urmă vigoarea și măiestria și-au spus cuvîntul. Clay, cu opt ani mai tînăr decît Cooper, și-a epuizat adver-

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

sarul mai tînăr prin jocul său de picioare și mai apoi prin loviturile directe pe care le plasa prin surprindere și tot mai des. Atacul lui Cooper a fost stopat și Cassius a început martelarea adversarului. În rîndul 6, fața lui Cooper era acoperită de sînge. Ambele arcade îi erau deschise și pomeții obrazilor tumefiați. Forța loviturilor sale scăzuse sînt de mult, încît nu mai prezenta nici cel mai mic pericol pentru Clay. Nimic nu-l mai putea salva pe englez de la un sfîrșit tragic. De acest lucru și-a dat seama, în primul rînd, arbitrul din ring, care a oprit meciul. Cassius Clay învinsese și de această dată prin k.o. tehnic.

După această partidă, organizatorii au căutat în grabă un alt... pretendent la titlu. Și fiindcă fenomenalul Clay se afla la Londra, au ales tot un englez: Brian London. Acesta, încă cu șapte ani în urmă își încercase sansa la titlul mondial, provocîndu-l pe Floyd Patterson. Tentativa se încheiase cu un eșec, «greul» englez cedîndu-i prin a.o. în rîndul 11, în meciul disputat la 1 mai 1959, la Indianapolis. Partida dintre Clay și London a fost perfectată pentru data de 6 august 1966. Chiar din primul rund Brian a avut de suportat tirul necrușător al directelor de stînga plasate de campionul mondial. În cea de a treia repriză englezul a pornit decis la atac și a încercat să-l surprindă pe Cassius cu un croșeu la figură. Campionul a flicat, însă, o eschivă de mare maestru și a contrat sec la bărbie. London a cîștit la podes, a încercat să se ridice în momentul în care arbitrul Harry Gibe a ajuns cu numărătorea la șapte, dar s-a prăbușit din nou, fiind iremediabil k.o.

Turneul european al campionului mondial se încheie la 10 septembrie 1966, cînd Cassius Clay boxează în Republica Federală a Germaniei, la Frankfurt, contra fostului campion al Europei, vest-germanul Karl Mildenerger. Bineînțeles că și de această dată titlul a fost în joc. Mult mai rezistent decît pugiliștii englezi, Mildenerger a rezistat 12 reprize. Și poate că ar fi terminat toate cele 15 runduri ale partidei, dacă una dintre arcadele sale nu ar fi sîngerat îngrijorător de puternic, fapt care l-a determinat pe arbitrul englez Ted Waltham să pună capăt întîlnirii. Deci, o nouă victorie prin k.o. tehnic în palmaresul invincibilului Cassius Clay, în finalul glorioasei sale campanii europene.

(va urma)

Pe urmele unei promisiuni

FODOREANU

s-a
ținut
de
cuvînt

Am vorbit, recent, cu un amic pe care l-am întâlnit într-o promenadă de toamnă tirzie la stadionul Tineretului...

— Fodoreanu s-a ținut de cuvînt — i-am spus, făcînd o asocierie de idei cînd treceam prin dreptul Clubului Sportiv Școlar.

— Nu înțeleg!

— Acum patru ani, după ce și-a luat examenul de stat la I.E.F.S. și s-a hotărît să devină ...antrenor de performeri (știi, el nu și-a mai putut continua ascensiunea dincolo de patru metri, pentru că s-a accidentat la glezna stîngă și nu s-au găsit mijloace pentru recuperarea lui), Fodoreanu ne-a «vizitat» într-o pagină din revistă și a rostit: «Ii vedeți pe acești puști? Sînt primii mei elevi, aici, la Clubul Sportiv Școlar. O să auziți de ei!» Erau vreo zece, grupa de viitori prăjiniști a lui Gigi Fodoreanu. Din acei zece au rămas doar doi: **Cornel ANTON** și **Marian VOICU**. La cei 17 ani ai săi, Anton a ajuns pînă la 4,50 m și cu o colecție de 3 titluri de campion de juniori și 6 recorduri naționale. Voicu, mai mic cu un an, a ajuns la 4,19 m, record de juniori mici, și a cucerit un titlu de campion...

— Și crezi că peste alți patru ani se va mai auzi despre elevii citați ai profesorului Gheorghe Fodoreanu? — m-a iscodit malițios amicul.

— Gigi Fodoreanu mi-a afirmat că Anton are un potențial pînă în jur de 5,30 m, dar... Lăsa să se înțeleagă că specialitatea lui Anton, aceea de electrician-auto, îi înlesnește mai rapid satisfacția. Nu însă întotdeauna acest fel de satisfacție o exclude pe aceea a marii performanțe sportive. După cum i-am citit în ochi, acum, profesorul Fodoreanu investește toată ambiția și toată pricoperea în Voicu și, mai ales, în **Constantin LIHU** (depistat de un alt antrenor). Acesta din urmă, tot creditat cu o performanță de 4,35 m, este socotit de «foarte mare perspectivă». Bineînțeles, aceste criterii nu asigură o garanție de sută la sută pentru viitor. Însuși Fodoreanu îmi spunea cu un zîmbet amar că, la un concurs în România, cu ani în urmă, Petre Astafei l-a învins fără drept de apel pe grecul Christos Papanicolau, pe atunci junior, în prezent recordman mondial la săritura cu prăjina. Astafei nici nu

bănuia unde va ajunge învingătorul său. Și, se pare, nici Papanicolau...

— Hai, să nu mă faci răutăcios — s-a îmbunat amicul. Sincer vorbind, aș dori ca Fodoreanu să reușească să se țină în continuare de cuvînt. Ar fi încă o notă bună pentru el, ar însemna o contribuție și mai substanțială pe care acest tinăr antrenor ar aduce-o progresului probei de săritura cu prăjina în țara noastră.

Horia CRISTEA

Foto: **Paul ROMOȘAN**

Cornel ANTON într-o postură caracteristică pasiunii sale.

Prăjina este una din probele cu cea mai mică priză la cei ce vor să devină atleți. Deși este, poate, cea mai frumoasă floare din grădina atletismului. Mulți din acești pușini prăjiniști sînt pregătiți de prof. FODOREANU. Iată trei dintre ei: Marian VOICU, Cornel ANTON Constantin LIHU (de la dreapta spre stînga).

Start în

ANUL ȘCOLAR ATLETIC

S-au dus anii când sportul în școli era privit ca o... «dexteritate» ce îmbrăca adesea haina oaspetelui nepoftit. Asistăm azi la o adevărată reconsiderare a exercițiului fizic pentru elevi. Pe această linie trebuie situate concursurile republicane, denumite convențional «tetrationalul școlar» și «pentationalul școlar», concursuri deschise tuturor elevilor — primul pentru cei din școlile generale, cel de al doilea pentru cei din clasele IX—XII.

Dorind să aflăm unele amănunte în legătură cu aceste concursuri care vor angrena în acest an sute de mii de elevi, ne-am adresat tovarășului prof. Nicolae ANDREI, vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, director coordonator al Colegiului popular «Nicolae Bălcescu» din Craiova, binecunoscut pentru sprijinul pe care-l acordă sportului școlar, baza sportivă realizată în curtea colegiului fiind o mărturie elocventă în acest sens.

— Până acum Consiliul Național al Organizației Pionierilor a acordat atenție mai mare activităților tehnico-aplicative, culturale și artistice ale pionierilor. Din acest an școlar, Organizația și-a propus să se preocupe într-o măsură sporită și de activitatea sportivă. «Ofensiv» se va desfășura pe două fronturi: pentru a realiza baze sportive școlare și pentru a angrena în practicarea exercițiilor fizice și sportului toți elevii. Tetrationalul școlar — compus din săritura în lungime, în înălțime, alergare și aruncarea cu minge de oină — este menit să mobilizeze toți elevii școlilor generale pentru câștigarea titlului de campioni naționali. Fiecare dominiu trebuie să aibă și un concurs athletic școlar. Ne propunem ca fiecare elev să îndrăgească pista de atletism. Cel mai mare vor avea o probă în plus — alergarea pe 400 m (fetele) și 800 m (băieții), cele cinci probe constituind pentationalul școlar. În fiecare clasă toți elevii vor participa la aceste concursuri. Mai întâi se vor trece primii șase din clasele paralele, apoi învingătorii se vor confrunta pentru titlurile de campioni pe școală. Urmează faza interșcolară și așa mai departe. Activitatea aceasta, deosebit de cuprinzătoare, o veritabilă bătălie pe plan athletic, a fost supranumită «Anul școlar athletic».

— Ce scopuri se urmăresc în acest «An școlar athletic»?

— În primul rând, antrenarea tuturor copiilor la practicarea exercițiilor fizice și sportului. În al doilea rând, sperăm să depășim elemente talentate care să fie dirijate spre secțiile de performanță ale cluburilor, școlilor sportive etc. Nu este exclus să descoperim elemente valoroase chiar pentru... Jocurile Olimpice din 1972. În această idee, poate că n-ar fi stricat ca acest «An școlar athletic» să fi fost declanșat în 1969, imediat după Olimpiadă. Oricum, mai bine mai târziu decât niciodată! Cei mai buni vor fi urmăriți în evoluția lor, în antrenamente, pe baza unor fișe individuale etc. Pentru stimularea câștigătorilor la tetrational și pentational vom acorda diplome, cupe, plăchete, excursii, echipament sportiv. În acest «An școlar athletic», concursurile se vor ține lanț...

Am vizitat, împreună cu prof. Nicolae Andrei, baza sportivă a Colegiului «Nicolae Bălcescu», la realizarea căreia munca voluntară a elevilor, entuziasmul, dragostea de sport și competența interlocutorului nostru au ținut de multe ori locul unor subvenții bănești. Aflăm că se intenționează realizarea unei instalații de nocturnă, iar lângă terenurile de baschet se va crea un parc dendrologic, cu sprijinul unui fost absolvent al școlii.

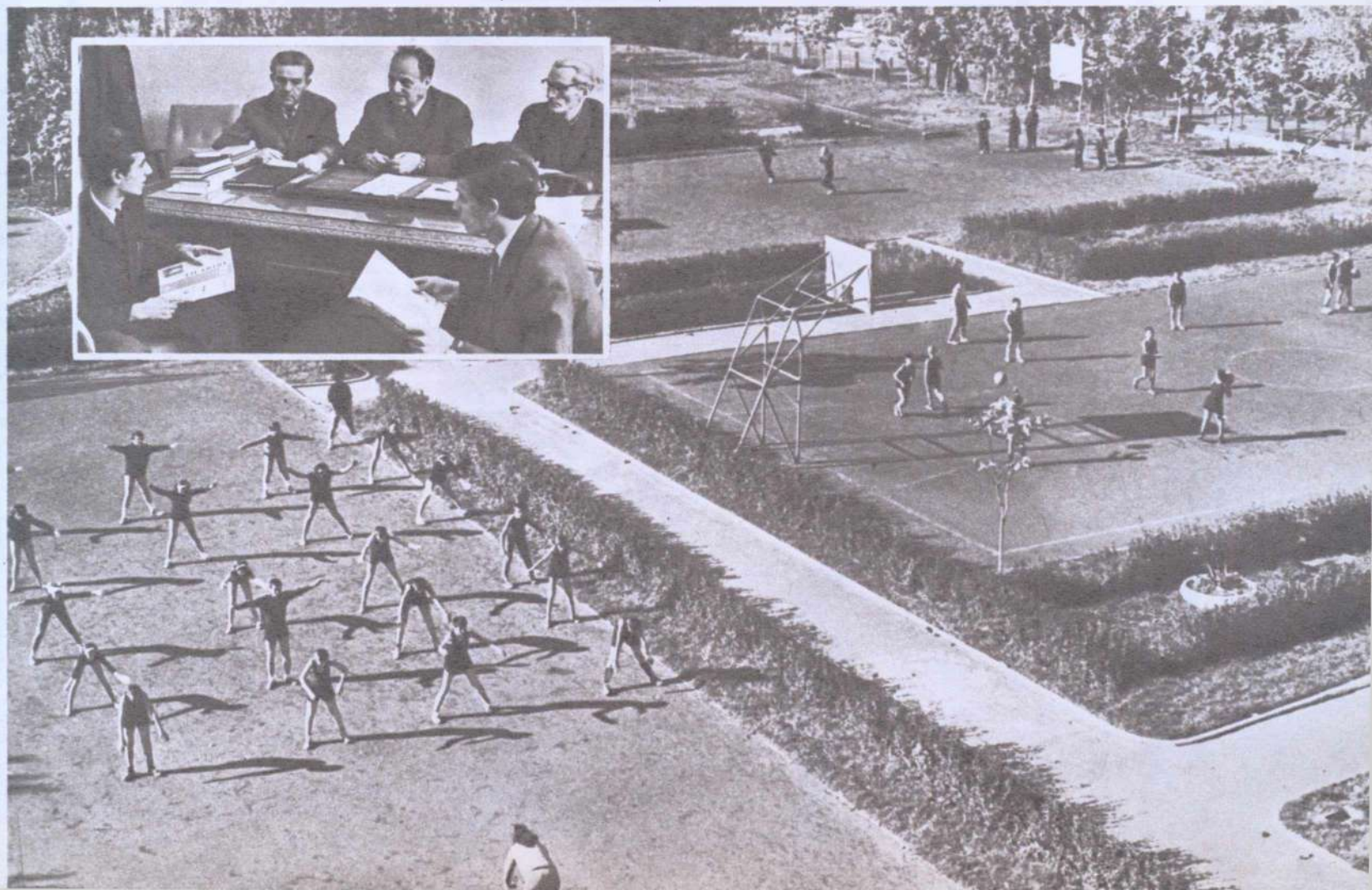
Era o zi de toamnă tirzie, surprinzător de călduroasă, potrivit anume pentru sport. Pe terenurile de baschet, volei și handbal se disputau meciuri de selecție.

— Ce loc vor avea jocurile sportive în acest «An athletic școlar»? — am întrebat vizând toată această desfășurare de forțe.

— Stătem siguri că tetrationalul și pentationalul vor declanșa energiile sportive, dând un impuls și jocurilor, în primul rând voleiului, baschetului și handbalului. Pe cei care nu vor practica sportul, fiind inapți... medical, ne propunem să-i antrenăm în activitățile în aer liber organizându-i în colective de arbitri. Trebuie să vă spun că elevii cu note mici vor sta pe banca rezervelor. Dorința mea, nemărturisită până acum, este ca datorită activității — atât la atletism cât și la volei, baschet etc. — anul școlar 1970—71 să nu fie doar «Anul școlar athletic» ci... «Anul sportiv școlar».

Sever NORAN

În biroul prof. Nicolae Andrei. Discuții despre baza sportivă a Colegiului N. Bălcescu din Craiova? Nu! Adrian Cărămidă și Dan Podeanu, doi dintre cei mai buni sportivi ai Colegiului «N. Bălcescu», au venit să-și spună părerea despre revista școlii. Sport și literatură. Iată o «simbioză» fericită.

ASPIRANȚI LA STARTUL OLIMPIC '72

2 + 1

PRIMA MEDALIE DE AUR ÎN CANADA

Petre CEAPURA

Ștefan TUDOR

FIȘIER

Petre CEAPURA s-a născut la 12.VII.1942 în comuna Jurilovca — Tulcea. Este pescar și aparține clubului Dinamo București. A cucerit 9 titluri de campion național.

Ștefan TUDOR s-a născut la 2.III.1943 în comuna Poienarii Burchii din județul Prahova. Este sticlar. Aparține clubului Dinamo București. A fost de 9 ori campion național.

Gheorghe GHEORGHIU s-a născut la 19.XII.1940 în Focșani — Vrancea. Este tehnician zootehnist. Deține 9 titluri de campion național și face parte din clubul Dinamo București.

Antrenorul **Dumitru POPA**, omul care a pregătit echipajul campion mondial.

Pentru prima dată în istoria canotajului academic sportivii români au cucerit un titlu mondial. Spre a afla amănunte despre «echipajul de aur» ne-am adresat antrenorului Dumitru POPA, cel care a pregătit, de altfel, acest succes.

— Vă rugăm să ne spuneți cum ați ajuns la obținerea medaliai de aur din Canada?

— În primul rând, datorită duelului dintre Batsch Moldoveanu și Ștefan Tudor, duel soldat cu această medalie de aur la campionatele mondiale de canotaj din Canada.

— De ce susțineți că acest «duel» ne-a adus un loc pe podium?

— Să încep, prin a arăta istoria cuplului nostru campion mondial pe 1970. Petre Ceapura este de mai mulți ani titularul ramei de pe stînga în barca de 2+1. S-au încercat diverse variante de cuplu. Mai întâi se credea că Batschi va fi titularul. Apoi au apărut cu pretenții justificate alți doi buni triști: Ștefan Tudor și Moldoveanu. Duelul dintre ei a realizat «egalul» pentru Ceapura. Așa s-a ajutat la nominalizarea în iunie 1970 a echipajului nostru de schif 2+1: Petre Ceapura — Ștefan Tudor avînd ca «plus» pe minusculul Gheorghe Gheorghiu.

— Cînd s-au arătat primele rezultate?

— Prima verificare a avut loc peste o lună, Elveția, la Lucerna. Cei prezenți la startul probei de schif 2+1, erau de fapt adversarii cu care urma să ne întâlnim peste o altă lună în Canada, mondiale. Cursa a fost de interes capital pentru noi, deoarece prin ea aveam posibilitatea verii cării potențialului echipajului nostru și, în afară de acest lucru, puteam ști ce tactică vor folosi c

Raspăliți cu medaliile de aur, avînd pe chip încă urma efortului, Ștefan TUDOR, Petre CEAPURA și cirmaciul Gheorghe GHEORGHIU se îndreaptă spre locul de parcare (fotografia de sus).

Campionii lumii, deconectați și cu zîmbetul pe buze, ne promit o reeditare, de această dată la J.O. de la München...

lalți sportivi la mondiale.

— Echipajul nostru ce tactică a adoptat?
— În prima zi (n.a. au fost două curse, în două zile consecutive), el a urmărit barca sovieticilor, considerată de mai multă vreme imbatabilă. Ai noștri au plecat din start relaxat. Pe ultimii 500 de metri s-au dezlănțuit și au terminat în fața tuturor cu trei secunde. Duminică — în cea de a doua zi a concursului — sorții ne-au oferit culoarul 8. Acest culoar prezenta un dezavantaj prin faptul că vântul contrar era accentuat. Din plecare perorul nostru (n.a. schif 2+1) a țșnit la un nivel apropiat cu celelalte ambarcațiuni. După prima parte a cursei el a intrat în spațiul cu vânt puternic. Ștefan Tudor a simțit «opunerea» naturii, dar a «ridicat», în speranța că va ieși repede din această zonă. A gândit bine și numai după câteva zeci de lovituri a simțit «scăparea» din friele vântului. Dubloul nostru refacă terenul pierdut și termină din nou victorios, de data această însă numai cu patru sutimi.

— Deci tactica pentru mondiale a căpătat contur?
— Până la mondiale rămăseseră, pentru pregătiri, aproximativ 30 de zile. În tot acest timp echipajul a lucrat pentru obținerea unei cadente ridicate pe ultima parte a cursei. Dar partea cea mai tristă era aceea că la aceste campionate mondiale băieții noștri porneau handicapați de lipsa unei ambarcațiuni proprii.

— Cu alte cuvinte, acest titlu putea foarte bine să fie ratat. Pe ce ambarcațiune ați realizat, totuși, performanța?

— Ajunși în Canada, am primit din partea organizatorilor o barcă americană. După primul contact cu apa, băieții au avut impresia că se scufundă. Barca se afunda la fiecare «tras». Moralul a început să «lucreze» și participarea noastră a devenit incertă. Au sosit însă sportivii francezi și prin amabilitatea și înțelegerea antrenorului federal Bourandi am primit un «STAMPFLI» bătrîn de... opt ani. Bucurie mare în tabăra noastră. Stampfli-ul stătea frumos pe apă, dar era foarte leneș. Bine că totuși aveam pe ce merge...

— Cum leneș?
— Pleca foarte greu din start.
— S-a pierdut deci teren chiar din start?

— Vă referiți la cursă?

— Da...
— Pe prima jumătate, la 1 000 metri, echipajul nostru se afla pe locul șase. La numai două lungimi în față se găseau ceilalți.

— Ce senzație ați încercat în această situație?

— Ce pot să mai spun? Mă găseam la punctul 1 000 și urmăream totul prin camerele de televiziune special instalate pentru delegațiile străine. Eram negru la față și în inimă, dar aveam o încredere deosebită în puterea de concentrare a lui Ștefan Tudor care avea misiunea de stroc. N-am rezistat lângă micul ecran și am ieșit pe ponton, de unde am «luierat» băieților semnalul de atac, convenit. La 1 200 s-au dezlănțuit forțele uriașilor noștri și numai după două sute de metri eram pe... podium cu un frumos bronz. «Plusul» nostru îl întărita pe cei doi trăgători și după alți 200 de metri o altă medalie, de această dată — cea de argint — părea asigurată echipajului nostru. Apoi cadența a devenit «42» (lovituri de rame pe minut) și după acest final nemaipomenit, pe cel mai înalt catarg al campionatelor mondiale de canotaj, s-a ridicat drapelul ROMÂNIEI.

Eram campioni mondiali.

A doua zi, ziarul *L'Equipe* scris cu litere mari: «ROMÂNII, CAMPIONI MONDIALI PE O BARCA FRANȚUZEASCĂ».

— Deci, lucrul dv. special pentru «ultima parte» a cursei a dat roade.

— În această «ultimă parte» a cursei, băieții s-au autodepășit. De fapt, performanța cea mare o constituie nu locul I ocupat în final ci tocmai această creștere de ritm în ultima parte a cursei. Acest lucru mă îndreptățește, desigur, să pretind în continuare echipajului campion al lumii alte rezultate la nivelul acestei finale mondiale.

— Apropos, mă interesează (pentru cititorii noștri) dacă barca rămasă acasă era superioară celei pe care ați concursat?

— Da, mare păcat că nu am putut profita de această ambarcațiune tip 1970. Cu ea obținerea titlului ar fi fost mai facilă și fără emoții.

— Sînteți mulțumit de rezultatul obținut?
— Titlul de campion mondial, primul titlu de dimensiune adus canotajului românesc, poate fi

egal cu finala «Cupei Davis». În orice caz, eu socotesc că această performanță se situează printre cele mai frumoase isprăvi ale sportului românesc.

— La cîte ediții mondiale ați participat?

— La toate edițiile. Prima în 1962 (locul II, 2+1). În 1966 (locul V la 2 vîșle) și 1970 (locul I, 2+1). La Jocurile Olimpice din 1960 (VI, 2+1); 1964 (IX, 2+1); 1968 (VII, 4—1 și 4 fără cîrmaci și IX, 2+1).

— În altă ordine de idei, aflîndu-ne acum la jumătate de drum de Jocurile Olimpice din 1972, considerați drept satisfăcătoare comportarea sportivilor noștri în ansamblul lor?

— Echipajul campion mondial este conturat în mod special în vederea J.O. '72. De fapt toate țările și-au încercat în Canada «formulele» pentru München. În ceea ce ne privește, noi trebuie să ne axăm pregătirile în mod cu totul special pentru Olimpiadă, eliminînd pretențiile pentru concursurile intermediare din 1971. Aș vrea, cu această ocazie, să relev că și echipajele de 2 fără cîrmaci, 2 vîșle și 4 fără cîrmaci (care au ocupat la Lucerna locul III, la două sutimi față de locul II de la mondială) au o bună valoare internațională. Aș vrea să fiu bine înțeles. Reeditarea performanței din Canada la Jocurile Olimpice 1972 SE IMPUNE.

— Cărui club îi aparține cuplul 2+1?

— Acest echipaj este al clubului Dinamo București, căruiu îi revin pe merit toate laudele pentru felul în care a sprijinit canotajul românesc.

— Ce alte dorințe aveți?

— Adresez Federației Române de canotaj rugămintea de a se sprijini ideea pregătirii în mod special pentru München, eliminîndu-se eventualele interese de club și renunțîndu-se la obținerea rezultatelor la competițiile intermediare (1971)

Un nou succes de proporții s-a înscris în Cartea de Aur a sportului românesc.

Canotajul nostru a primit, în fine, laurii de altă vreme așteptați.

Petre Ceapura, Ștefan Tudor și Gheorghe Gheorghiu sînt cei mai proaspeți maeștri emeriți ai sportului. Revista SPORT îi felicită călduros pe ei, citiți și pe acei care au contribuit la pregătirea lor.

PAUL ROMOȘAN

PETROLUL

O ECHIPĂ RE DUPĂ CALVA

S-au scurs de-atunci doar 100 și ceva de zile... Era spre sfârșitul lui iulie. Se juca ultima etapă a campionatului nostru «mexican» 1969/70. La Brașov, înaintea acestui ultim start, numeroșii ploieșteni sosiți pentru meciul cu Steagul Roșu se temeau de ceea ce ar putea să se întâmple peste 90 de minute... Din fericire, însă, deznodământul etapei a salvat Petrolul, deși «stegarii» au câștigat (4—3) un meci în cursul căruia echipa ploieșteană a fost de câteva ori la un pas de divizia B.

Să ne reamintim ultimele rînduri apărute în revista «Fotbal»: «Partida se încheie într-o atmosferă infernală, de nedescris; ploieștenii rămîn pe teren, în fața aparatelor de radio și trăiesc, poate, cele mai

apăsătoare momente din întreg campionatul, care iau sfîrșit în momentul încheierii jocurilor de la București și Cluj, ale căror rezultate le asigură rămînerea în divizia A».

*

Dacă privim formația de astăzi a Petrolului, ne dăm seama că între «11»-le... Golgotei din iulie și cel viguros de astăzi nu e decît o singură schimbare: apare Dridea (în locul lui... Cotigă), plus noua achiziție, Petruț.

Să fie oare aceasta explicația revenirii Petrolului în prima linie a campionatului nostru la numai o sută și ceva de zile după «drama de la Brașov»? «Soluția» ar fi spectaculoasă, dar numai atît. Fără îndoială că revenirea

lui Dridea a fost un moment psihologic important, mai ales prin faptul că a apropiat echipa — prin rezonanța «noului» nume — de optimismul anilor trecuți, cînd F.C. Liverpool însuși tremura la Ploiești (1—3), dar a explica metamorfoza Petrolului doar prin acest element psihologic ar fi superficial și comod...

Petrolul a început campionatul cu un 3—1 normal, spuneam toți, asupra Politehnicii Iași, dar care avea să capete ulterior o valoare de schimb superioară, prin prisma rezultatelor ieșene în deplasare. În etapa a doua se produce «catastrofa»: 0—5 la Bacău... Mulți încep să cite prohodul Petrolului, dar curînd își dau seama că fotbalul are legi greu de înțeles... În etapa

a treia, Petrolul pierde (sau un punct în fața Rapidului Ploiești). Pe chipul lui Cerve vine zîmbetul: Bădin, care un 3 la Bacău, face un salt puncte. Petrolul pierde meciul (0—2 la Arad), dar U.T. acel neverosimil 1—1 cu F.C. Cernăianu își notează cu că Nae Ionescu capătă 8 pe fundaș stînga și că formula c stoper iese din sfera fantez vicia victoria asupra Universității totul pare refăcut: reintrarea e creditată cu 8, noua achiz urcă spre 9, marcînd și dou trei goluri, iar Dincuță stîrn ratia antrenorului «olimpic» Stănescu. În etapa a șasei

PETROLUL

1970
1971

Sus: M. IONESCU, GRUBER, BĂDIN, CRÎNGAȘU, MOCANU, N. IONESCU, VIȘAN.
Jos: PETRUȚ, DINCUȚĂ, MORARU, IUHASZ, OPRISAN, GROZEA.

PENTRU ALBUMUL DUMNEAVOASTRĂ

CUTĂ L DIN IULIE

contabilizează două puncte (1-0 U), dar ploieștenii își dau seama că ele șapte puncte din clasament realizate din 4 jocuri acasă... olul forțează și realizează un punct is la Constanța (1-1). Petruț ob- din nou 9, **ÎN DEPLASARE**. Etapa ta este etapa vendettei. Steagul u, adică echipa care a determinat gota din iulie», primește nu mai a de patru goluri la Ploiești...

apoi, în prima vizită la București, olul obține o nouă victorie (1-0 rogresul), după un joc care defie, de fapt, stilul de astăzi al echipei.

rolul își cunoaște foarte bine area lotului. Știe, de pildă, că ai Ionescu, deși trecut de prima

tinerete, e mai bun decât tinerii care încearcă să-i ia locul de alțiștia ani. Mai știe că fundașul stînga Mocanu nu are, deocamdată, rival pe postul de stoper... stînga. Petrolul e conștient de faptul că linia sa de mijloc nu poate străluci decât «în colectiv» și că înzaintașii nu sînt apti să atace furibund, ca marile echipe. Antrenorul Cernăianu a fost acum vreo trei ani în Italia și, cu toate că n-a subscris la toate ideile tactice ale «azzurilor», a știut să învețe cite ceva din arta de a nu irosi energiile latente ale echipei. Astăzi, Petrolul e o echipă care știe să-și marcheze adversarii direcți, să-și liciteze forțele în **pressing-uri** corecte, să-și aștepte adversarul și să contratace pericolul. Față de anul trecut, Petrolul are un om

recuperat (Nae Ionescu), unul maturizat (Juhasz), unul în ascensiune (Gruber) și, în orice caz, o «descoperire» de mare efect, care este acest extrem dreapta Petruț. Dacă adăugăm că jucătorii Petrolului știu să se suplinească, așa cum face, de pildă, sirguinciosul Moraru în cazul fadîngurilor lui Grozea, sau cum nu ezită să facă Dincuță în sprijinirea lui Dridea, avem tabloul unei echipe oneste care merită stima suporterilor săi.

Duminica trecută, Petrolul a confirmat ascensiunea sa de formă, învingînd pe Dinamo (2-1). Suporterii petroliștilor ar fi preferat desigur ca Petrolul să învingă o echipă completă, convinși că Dridea et compania sînt capabili de acest lucru. Oricum, Petrolul, cu cele 14 puncte ale sale în pragul meciului cu CFR Cluj, s-a instalat pe o poziție de pe care poate să continue «construirea» echipei. Astăzi, în ciuda sonorității numelor din apărarea imediată și a celor din atac, compartimentul de bază pare a fi mijlocul terenului, unde finețea lui Juhasz, rezistența lui Moraru și vigoarea lui Crîngașu (un al treilea mijlocas posibil) se «leagă» foarte bine.

Să așteptăm, deci, finalul acestui tur, care ar putea să consacre munca a doi antrenori pe cit de serioși, pe alți de harnici.

Ioan CHIRILĂ

DRIDEA

Mircea DRIDEA și Mihai IONESCU, sînt «ultimii mohicani» ai triplei echipe campioane.

În ultimii doi-trei ani, Dridea a fost cel mai controversat jucător al Petrolului. Un numeros grup de suporterii refuza să creadă că Mircea ar putea să îmbătrînească. Alții, în schimb, furati de promisiunile tineretii, au renunțat la Dridea, în favoarea unor himere care s-au numit Păiș sau Cotigă.

Revenirea lui Dridea nu ne face decât să regretăm — ca și în cazul lui Nețu Nunweiler — faptul că el a lipsit un timp de pe gazon. Pentru că, trebuie să o recunoaștem, Dridea are mai puțin decât... vîrstă arterelor sale.

CUPLUL...

Cîndva, Petrolul a avut un cuplu de renume, DRIDEA-BADEA. Astăzi, acel cuplu s-a destrămat. În schimb, fostul cuplu tehnic OANĂ-CERNĂIANU a prins viață în noua formulă CERNĂIANU-MARINESCU.

Tineretea și modernitatea lui Costică Cernăianu are un bun complement în maturitatea lui Marinescu, tot așa cum, pe vremuri, maturitatea lui Oană primea o certă infuzie de nerv din partea și mai tânărului-pe-atunci — Cernăianu.

Astăzi CERNĂIANU-MARINESCU s-au constituit într-un cuplu al echilibrului — calitate esențială pentru o echipă cu structura Petrolului.

PETRUȚ

aparitia lui Carol TRUȚ la Petrolul fost întîmpinată la epul cu scepticism. În doi timpi și mișcări, Petruț a lîngălat în unszecele de bază, capînd prin islețime, tehică și curaj.

Mlean de origine scut la Craiova), ruț a jucat mai mult Codlea. Petrolul l-a coperit însă la Tracul și l-a transferat l prea multe tergisări.

Petruț excelează prin moase ruperi de n și printr-o insistență în joc pe care um vrea să o punem seama faptului că e putant în prima divi-

a 24 de ani, Petruț vite deveni cel puțin bun jucător de A, pînda tricoului împic».

PETROLUL — PROGRESUL 1-0, un frumos k.o. al petroliștilor, după o perioadă în care punctele prove- neau doar din cele cucerite acasă. În imagine. Nae Ionescu conduce balonul cu o neașteptată dezinvoltură.

CARDIFF...

Dumitrache, Dumitru, Neagu, Fl. Dumitrescu, Sătmăreanu, Mocanu, Nunweiler VI, Dobrin, Lupescu, Răducanu și Dinu, pe stadionul Ninian Park din Cardiff.

Am fost la Cardiff. Am călătorit 90 de ore pentru a vedea 90 de minute. Și n-am regretat. Echipa națională a făcut unul din jocurile ei bune. A jucat, așa spune, mai bine decât la Guadalajara. Acest lucru mi se pare aproape de domeniul miracolului, după «refluxul Guadalajara» și după miercurea lui 0-10.

Am jucat, deci, la Cardiff. Fără Dembrowschi, cel imortalizat la Ciudad de Mexico. Fără Lucescu, admirabilul căpitan de pe Wembley.

Și totuși, «tricolorii» s-au impus pe Ninian Park, în fața unor adversari echipați parcă în zale.

Punctul de la Cardiff este, desigur, foarte prețios. În numai 90 de minute, șansele echipei noastre au crescut către plafonul lui 80% în grupa europeană.

Înainte de a fi ajuns la Cardiff, aveam unele temeri. Mă gindeam că fotbalistii noștri nu vor putea rezista la infinit «picăturii japoneze» care le reamintește mereu că reprezintă foarte, foarte puțin în fotbalul european... Mă gindeam și la posibila reacție (firească, de-altfel) a unui Sătmăreanu, a unui Hălmăgeanu, a unui Mocanu sau chiar a unui Lupescu, cărora li s-a reamintit cu o «eleganță»

demnă de o cauză mai bună că ar putea ceda, în sfârșit, tricourile «altora mai falnici». Au fost propuse (chiar) în presă, «echipe naționale» cu Ciugarin, Ștefănescu, Rămureanu, Uifăleanu, Incze IV și mulți alții, aceasta fiind desigur reflectarea ideii că **le roi est mort** și că trebuie să deschidem ferestrele...

...Cardiff-ul a fost expresia unei mobilizări deosebite. După numai câteva zile petrecute de internaționalii noștri împreună, COEZIUNEA TRICOLORĂ, de care vorbeam în avancronica meciului cu galezii, s-a realizat. În holul lui Park Hotel,

cu două ore înainte de **match**, absolut toți fotbalistii noștri au jucat X 2.

Care a fost fizionomia jocului cu Țara Galilor?

Spun fără ezitare că echipa noastră a fost superioară tehnic și tactic. Galezii, cu jucătorii lor provenind din ligile engleze, au fost dominați tehnic cu o siguranță care a stîrmit murmure admirative în tribună. La acest capitol au excelat Nunweiler VI, care a realizat execuții tehnice aproape neverosimile pe un teren îmbibat cu apă, și Dumitrache, care, în afara formidabilelor croșete din minutul 36, încheiate cu șutul în bară, și-a dominat adversarii printr-o inventivitate tehnică de «tip peruvian» — ca să folosesc neapărat un termen de comparație.

Am auzit vorbindu-se despre o dominare teritorială a echipei lui England. Este adevărat că după primele 20 de minute, care ne-au aparținut total, galezii au accelerat tempoul, dar dominarea lor a fost realmente DOAR TERITORIALĂ. În tot restul reprizei galezii n-au putut pătrunde nici măcar o singură dată prin centru, unde tandemul Dumitru-Nunweiler a realizat interceptții de o finețe aplaudată, continuate cu «un-doii»-uri foarte reușite. Menționez că galezii n-au reușit nici clasicele lor învăluri pe aripi, deoarece Sătmăreanu și Mocanu, în mare formă, au «scos» totul în afara careului, avindu-i «la primire», în permanență, pe Neagu și Florian Dumitrescu, aceștia doi nerezumindu-se la «obligația profesională» a pressingului. Dacă mai adaug că în această perioadă de dominare galeză — «concretizată» prin centrări cu boltă, periculoase doar printr-impvizibilul determinat de mingea udă și terenul nesigur — echipa noastră a avut cele mai mari ocazii ale meciului (bara lui Dumitrache și sprintul lui Neagu, oprit printr-un fault al lui Rod Thomas)

Dumitru, cu mingea la picior, avansează dezinvolt, «susținut» de Dobrin și Radu Nunweiler.

izionomia primei reprize mi se pare limpede.

După pauză, jocul a avut același aspect. Inceputul a fost al nostru, Dumitrache a mai ratat o mare, mare ocazie, la o centrare șutată a lui Florian, dar apoi galezii au început să vină în valuri, exasperați de mijloacele simple ale cuplului Dumitru-Nunweiller.

S-a vorbit despre rolul providențial al lui Răducanu în această perioadă. Și iarăși mi se pare că se exagerează. Aș spune doar că Răducanu și-a făcut datoria. A «scos» magistral o lovitură liberă, a respins printr-un reflex frumos o «boltă» a lui Wyn Davies, dar a și greșit o dată, grav, când «rateul» lui a fost compensat de capul lui Sătmăreanu.

Câteva cuvinte despre fiecare jucător în parte...

Răducanu și-a confirmat clasa internațională certă. Trebuie menționat, însă, că această clasă «s-a declanșat» abia după miraculosul plonjon la lovitura liberă. Până atunci, «Tamango» a marcat o prudență pe care nu i-o bănuim.

Sătmăreanu, foarte sigur (!). A repetat partida de la Belgrad (1-1 cu Iugoslavia). Dacă cineva se întreabă de ce joacă bine Sătmăreanu în echipa națională, să se gîndească la colaborarea fundașului cu Dumitru și cu Neagu.

Lupescu, fără greșalii. Plasament desăvîrșit, simplitate în acțiuni, dublaj permanent. Lupescu a ajuns la maturitatea jocului său.

Dinu, marele ghinionist al meciului. Dar, elanul său irezistibil a rămas pe teren. Ce și-ar putea dori mai mult un căpitan de echipă?

Hălmăgeanu s-a integrat imediat în efortul colectiv al echipei. A impresionat prin calm.

Mocanu, aprig și neobosit. A fost, prin angajament fizic, cel mai galez dintre jucătorii noștri.

Dumitru, același jucător de clasă, la fel de bun în atac și în apărare. A «taiat» numeroase acțiuni galeze și a manevrat cu ușurință, împreună cu Dobrin și Nunweiller VI, spre atac.

Nunweiller VI, cel mai bun jucător de pe teren. La obșnuitul său arsenal de fantezie tehnică trebuie să adăugăm o participare în joc fără precedent. Radu Nunweiller a atins — ca în fiecare toamnă — forma maximă. (Amintiți-vă, de pildă, de marile său joc cu Elveția, la București — (2-0), disputat tot în noiembrie).

Neagu, un joc bun, într-un post care nu e al lui. S-a bătut 90 de

Dumitrache-Fi. Dumitrescu, sau doi «spontanii» care s-au înțeles foarte bine.

Marea ocazie ratată de Dumitrache în repriza a doua. Mingea centrată puternic de Dumitrescu a trecut la câțiva centimetri de piciorul «mopsului».

minute, a «intrat» în stilul său de tăvălug, a căzut, s-a ridicat, a driblat, a pasat. Într-un cuvînt, un jucător perfect adecvat momentului, mizei și terenului.

Dobrin merită un capitol special. A muncit mai mult ca oricînd. Și-a dat seama, e limpede, că fotbalul nu stă pe loc. N-a avut strălucirea din meciul cu Portugalia, dar a realizat câteva pase de mare eficacitate. Pentru viitor, Dobrin rămîne un mare semn de întrebare, cu cel 50% de randament superior pe teren propriu.

Dumitrache, o pisică printre mastodonții galezi. A încercat să-i răsucească. A strălucit în câteva momente cum numai el știe să strălucească. S-a bătut pe tot terenul. A dat totul. S-ar putea ca Dumitrache să mai aibă resurse de energie. Cine știe?

Florian Dumitrescu, o mare revelație, chiar după partida frumoasă cu Finlanda. A jucat 90 de minute cu o dăruire superioară chiar și teribilului său travaliu din meciul cu Feijenoord, de la Arad.

...Am realizat, deci, un mare punct la Cardiff... S-ar putea ca acest punct să fie la fel de hotărîtor ca și cele două de la Lausanne. Echipa națională a jucat cu o vigoare neobișnuită pentru acest mijloc de noiembrie, după nouă etape de campionat și patru jocuri de efort total în cupele europene. Avem un portar bun, o apărare care își cunoaște meseria, o linie de mijloc de clasă internațională, bine sprijinită de două extreme educate la școala efortului colectiv (unde ești, Dembrowschi!). În sfîrșit, avem două virfuri (Dumitrache și Neagu) apte să cînte marea și singura temă a virfului — 1970, acest virf, care trebuie să fie capabil să răstoarne — singur — soarta unui meci.

Meciul de la Cardiff aparține acum trecutului. Echipa noastră națională a părăsit, sînt sigur, terenul de pe Ninian Park convinsă că fotbalul 1970 se joacă «la cea mai înaltă tensiune» timp de 90 de minute. Și asta înseamnă foarte mult...

...După meci, am asistat, în camera 200 a hotelului Park, la «operațiunea Tomescu», adică la punerea piciorului lui Dinu în gips. Cornel Dinu era trist. A avut o clipă, pe teren, spectrul dispariției sale din fotbal. Dar asta a durat doar o clipă. După ce și-a simțit piciorul în siguranța corsetului gipsat, mi-a spus:

«Voi reveni pe teren, uitînd accidentul de astăzi seară. Nu sînt un fricos. Mă voi bate ca și pînă acum. Am știut că n-o să pierdem. Mi-a plăcut mult Lupescu. Mi-a plăcut și mai mult declarația lui Angelo Niculescu, care a refuzat să detașeze pe cineva, spunînd că toți, dar absolut toți, au jucat la fel de bine. Am cîștigat un punct mare, dar forța echipei noastre naționale constă în faptul că nu face calcule, fiind sigură că bătălia grupei abia a început...».

...La Cardiff, România a jucat cu mai multă vervă decît la Guadalajara. Sper ca această impresie să nu fi fost o simplă iluzie...

Neagu a intrat irezistibil în careul mic, dar...

Cornel Dinu meditează în vestiar la legile dure ale fotbalului.

CĂUTĂTORII de COMORI

Prin perdeaua de mâini, un chip luminos al rugbiului școlar: **Constantin STĂNCULESCU.**

Cu răbdare și muncă, foarte multă muncă, **Andrei FOLBERT** crește o nouă generație de baschetbaliști (fotografia din stînga).

șirea sportului luat în general. Și intruct tot i-am călcat pragurile, vă vom relata în continuare rezolvarea selecției primare și printr-o altă metodă decât aceea utilizată de Folbert.

Una dintre cele mai prolifice secții pe ramură de sport din Capitală, cuprinzând activitatea unei echipe de tineri, este secția de rugby a Clubului școlar. De la înființarea sa, în 1961, și pînă în prezent echipa de rugby a clubului a obținut 7 titluri de campioană de juniori și un titlu de campioană la tineret, iar în actuala ediție a campionatului conduce detașat plutonul competițiilor. Discuțăm cu **Cornel MUNTEANU**, antrenorul-coordonator al echipei.

— Cîți tineri ați selecționat în ultimul timp pentru echipa de rugby?

— Este greu de dat o cifră. La noi există o selecție permanentă făcută pe de o parte de către colegii mei Anton Groman și Doru Dinculescu după sistemul clasic, iar pe de altă parte de către jucătorii mai experimentați din echipă.

— Puteți fi mai explicit?

— Există o adevărată întrecere între băieții în a-mi aduce în secția jucători cît mai mulți și mai buni. Octavian Corneliu, din anul III la Școala profesională auto, împreună cu colegul său Nicolae Martin, mi-a adus pînă acum în echipă opt jucători, toți unul și unul. De la ei am pe Cornel Scarlat, Nicolae Ghiță, Gheorghe Marin, Ion Avramiuc, Da Moraru, Anania Dziadi. Și un «selecționer» nu mai puțin competent este și Constantin Stănculescu, ele în clasa a XI-a la Liceului «Dumitr Petrescu». De la el provin jucătorii Eugen Ștefan, Corneliu Tudor, Da Stănculescu, Dumitru Vornicu, Eugen Surcel și alții.

— Care sînt criteriile după care se fac aceste selecții?

— În general, băieții pe care pregătesc cunosc rugbyul și știu ce calitate se cer unui jucător. Cîr Octavian Corneliu mi l-a adus, cînd pîldă, pe Cornel Scarlat, l-a recomandat: «E rău, tovarășe antrenor! La joacă, în recreație, cînd fugi după mingea, nu există vreun coleg care dintr-o clasă superioară, să-ți țină piept. Este tare rău!»

Realitatea a demonstrat mai apăsător că selecționerul Corneliu a avut dreptate. Scarlat este un băiat din căruia foarte greu poți să-ți mișca gea, iar în rugby, după cum s-a demonstrat, astfel de oameni sînt... foarte buni.

Înceiem aici șirul interviurilor noastre privind selecția nu însă în intenția de a-i felicita călduros pe toți acești selecționeri anonimi ai sportului românesc, în realitate oame cu cea mai grea și de răspundere muncă, urîndu-le tuturor motive mai numeroase de mare satisfacție.

G. ȘTEFĂNESCU

Foto: Ion MIHĂI

clădit, să fie vioi și totuși să nu întru-nească calitățile de bază ale unui bun baschetbalist, adică să aibă retenția, să fie spontan, să manifeste calm, o perfectă orientare în teren etc. etc.

— Odată selecția făcută, grijile dispar?

— Dimpotrivă, se întîlesc. Cea mai mare artă a antrenorilor este aceea de a reuși să-i facă pe selecționabili să nu dea... bir cu fugiții. Munca de instruire în baschet, ca de altfel și în alte sporturi, este aridă, uneori chiar plictisitoare. Repetările obosesc, dar fără ele nu se poate, și atunci, tu, antrenor, pentru a ține interesul micuților sportivi continuu

treaz trebuie să dai dovadă de diplomatie, să fii un bun organizator de... distracții — toate însă canalizate spre scopul pe care-l urmărești. Trebuie să fii părintele, fratele mai mare, prietenul fiecărui copil și, mai presus de orice, un agreabil tovarăș de joacă. Singurul nostru noroc, al selecționerilor în rîndul copiilor, este acela că nu ni se prea face... concurență. În munca noastră nu se bagă nimeni pentru simplul motiv că, de cele mai multe ori, ea se desfășoară în anonim. Faptul însă nu ne deranjează.

Iată-ne pătrunși în domeniile unei activități pe cît de puțin cunoscută, pe aît de importantă pentru propă-

Dan MORARU, un nou talent, descoperit și șeful de inimosul antrenor Cornel MUNTEANU.

Nu cred să existe în sport o problemă mai controversată ca aceea care vizează selecția. În privința selecției s-au emis și continuă să se emită zeci de teorii și, curios, printre cei mai tenaci teoreticieni nu se numără aîți cadrele specializate în materie, cît așa-numiții «microbiști» de a căror părere, dacă s-ar ține seama... ehei!

Dar, selecția îmbracă și un aspect mai puțin cunoscut și dezbătut public. Este vorba de selecția primară, pe care o face profesorul de educație fizică sau antrenorul în rîndurile elevilor încă neinițiați într-un anumit sport, cu intenția de a-l pregăti pe cei considerați corespunzători în vederea desăvîririi lor ca atleți, gimnaști, voleibaliști, baschetbaliști etc. etc. Desigur, competența și mai ales răbdarea selecționerului sînt puse la grea încercare. Perlele sau diamantele nu se găsesc la tot pasul și doar ochiul versat și perseverența reușesc să le scoată din anonim.

Pe un asemenea «căutător de comori» l-am întîlnit într-una din zilele trecute la sala de sport a clubului Steaua, de pe strada Uranus. Vremea era răcoroasă, ploaia, iar aleea care te conducea la sală era presărată cu ochiuri de apă, că abia aveau unde pune pasul. Și totuși, în acea zi, pe aleea amintită, pașii multor voinici n-au ținut seama de băltoace, în grabă lor de a da răspuns *rendez vous*-ului fixat de antrenorul **Andrei FOLBERT**.

— Am anunțat copiii prin presă, prin radio, că intenționez să întăresc secția de minibaschetbaliști ai «Stelei» — ne informează **Andrei Folbert** — și după cum vedeți micuții, mari amatori de baschet, ne-au asaltat.

— Intenționați să-i rețineți pe toți?

— Deocîndată da. Ca să-mi pot da seama de aptitudinile fiecăruia, mai întîi trebuie să-i învăț pe băieții ce au de făcut și aceasta durează...

— Selecția vi se pare o treabă ușoară?

— Aîți de ușoară că-mi produce insomniile! Un tînr poate să fie bine

Octavian BANDAS — din prima linie de atac a naționalei de juniori — în plină acțiune (România—Bulgaria 9—1).

Europenele de hochei la BUCUREȘTI

● Ștefan IONESCU și Ion GANGA, antrenorii lotului de juniori în hochei, au toate motivele să fie mulțumiți de rezultatele băieților lor, obținute în compania a două dintre cele cinci reprezentative de națiuni care se vor alinia la startul campionatului european de hochei rezervat juniorilor. Victoria cu 4—1 la Nowy targ (Polonia), ca și dublul șah-mat înregistrat la Palatul de gheață din București, unde atât la prima, cât și la cea de a doua întâlnire România — Bulgaria, arbitrii au consemnat pe foile de joc severul scor de 9—1, vin să ateste stadiul mulțumitor de pregătire al tinerilor hocheiști români. Și pregătirile continuă...

● La campionatele europene de juniori grupa B, programate să se desfășoare în București, între 28 decembrie 1970 și 3 ianuarie 1971 vor participa reprezentativele Ungariei, Danemarcei, Poloniei, Bulgariei, Iugoslaviei și României.

Formațiile R.D. Germane și Franței, care urmau să ridice la opt numărul competițiilor grupelor B, nu vor mai face deplasare la București. Prima și-a anunțat indisponibilitatea la liga internațională de resort, în timp ce echipa Franței a cerut forului superior să fie acceptată să joace măcar... hors concours. Marea majoritate a jucătorilor echipei Franței sînt născuți în anul 1951, iar la actuala ediție, conform regulamen-

tului, anul de naștere al sportivilor participanți trebuie să înceapă cu 1952...

● Intrecerile ediției 1969 a C.M. de hochei juniori s-au desfășurat în Austria, iar victoria a revenit echipei Italiei. Succesul peninsularilor a venit însă ca o mare surpriză, întrucît toți mizau pe victoria formației Poloniei. Ca un amănunt trebuie arătat că în întâlnirile premergătoare confruntării directe dintre Italia și Polonia, partida Polonia — Iugoslavia s-a încheiat cu dramaticul scor de 20—0, în timp ce partida Italia — Iugoslavia a fost câștigată de primii la limită, doar 3—2. Și totuși jocul Italia — Polonia s-a încheiat cu rezultatul de 5—4. Un accident, pe care formația Poloniei va încerca, desigur, să-l repare cu ocazia europenei de la București. Posibilități să-și realizeze arzătoarea dorință are cu prisosință...

● Cel mai tânăr jucător român din echipa reprezentativă de juniori este fundașul George Iustinian. El are 16 ani și este legitimat la clubul Constructorul. Bine clădit fizic și foarte ambițios, acestui sportiv îl întrevădem o carieră hocheistică dintre cele mai frumoase, ca de altfel și portarul Valeriu Neteu — 17 ani, clubul sportiv I.P.G.G. — hocheist cu un curaj și o orientare pe teren excelente, care îl îndreptățesc să aspire la paza porții echipei mari...

În timpul unei partide, jucători din lotul național de juniori așteaptă să li se dea intrarea pe gheață. De la dreapta la stînga: Mircea Vlad, Al. Malihin, Gh. Iustinian, Atila Fülöp, V. Huțanu, Gh. Herghelieșu etc.

Foto: Aurel NEAGU

NOTIA
CU
scriitori

IONEL TĂNĂȘIE — Craiova. Singura echipă la care a mai jucat portarul rapidist Necula Răducanu este Flacăra roșie din București. Nici gînd să fi fost... mijlocăș la Steaua. A mai flirtat în trecut cu handbalul și rugby-ul. În orice caz, dacă discuțiile cu prietenul dumneavoastră Dumitru Mazilioaia sînt acit de aprige incit... «ne-am certat și aproape să ne și batem», vă recomand să luați mai întii citeva lecții de box. Antrenorul George Duduleanu de la «Electroputere» vă stă la dispoziție. Cine știe? Poate că, pornind de la o discuție despre fotbal, veți ajunge cîndva în finalele campionatului de box...

NINA MIHAI — București. În primul rînd vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte adresate redacției noastre. Și, deoarece susțineați că sinteți «prietena revistei Sport», vă răspund «urgent», așa cum doriți. Dinamovistul Florea Dumitrache s-a născut la 22 mai 1948. Are 1,76 m înălțime și în jur de 65 kg. Provine din echipa de juniori a clubului său. Mircea Lucescu a împlinit, la 29 iulie, 25 de ani. Are 1,72 m înălțime și în jur de 64 kg. Format la Școala sportivă nr. 2, Lucescu a trecut apoi la juniorii dinamoviști, a jucat un timp pentru Politehnica București, revenind la Dinamo unde activează și în prezent.

MARIAN DOBRESCU — București, Str. G. Dem. Teodorescu nr. 25, sector V, pune la dispoziția colecționarilor de reviste «Sport» următoarele numere: 13, 17, 20—24 (1963), colecțiile complete pe anii 1964—1969, precum și toate numerele apărute în 1970. Amatorii îl pot scrie pe adresa de mai sus.

PAUL VERGU — Arad. Citiți maeștri emeriti ai sportului avem la rugby? Aproape o... echipă: Gh. Pircălăbescu (1959), V. Moraru (1961), Al. Penciu (1961), Al. Teofilovici (1963), R. Chiriac (1963), P. Iordăchescu (1963), D. Ionescu (1963), M. Rusu (1964), C. Stănescu (1964), R. Demian (1964), M. Wusek (1964), V. Irimescu (1964) și P. Ciobănel (1969).

VASILE BRĂDULEȚ — Oradea. 1) Prima ediție a «Cupei europene a tîrgurilor» la fotbal s-a disputat în 1959. Iată și cîștigătoarele acestui trofeu: 1959 — Barcelona (Spania), 1960 — Barcelona (Spania), 1961 — Roma (Italia), 1962 — Valencia (Spania), 1963 — Valencia (Spania), 1964 — Saragossa (Spania), 1965 — Ferencvaros (Ungaria), 1966 — Barcelona (Spania), 1967 — Dinamo Zagreb (Iugoslavia), 1968 — Leeds United (Anglia), 1969 — Newcastle (Anglia), 1970 — Arsenal Londra (Anglia). 2) C.C.E. la fotbal s-a organizat pentru prima dată în 1956, iar «Cupa cupelor» în 1961.

DRAGOȘ POPA — Roman. Atletul brazilian Adhemar Ferreira da Silva a participat și la J.O. de la Roma. Dar campionul olimpic la triplusalt, medaliat cu aur la Jocurile de la Helsinki și Melbourne, nu și-a mai putut apăra titlul, clasîndu-se abia pe locul... 14. După cum se știe, proba de triplusalt la J.O. de la Roma a fost câștigată de polonezul Josef Schmidt care, și el, avea să devină dublu campion olimpic, patru ani mai tîrziu, la Tokio.

Petrus

Pentru anul

1971

ABONAȚI-VĂ
CHIAR
AZI
LA
REVISTA
ILUSTRATĂ

SPORT

Abonamentele se primesc la toate oficiile și agențiile PTTR și la factorii poștali și difuzorii de presă. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 lei; 1 an — 60 lei.

SPORT cocteil

20 DE ANI ARBITRU!

Corespondentul nostru Nicolae D. NICOLAE ne-a trimis această imagine, informându-ne totodată că Eugen LUPĂȘCU (ultimul din dreapta) a sărbătorit în această toamnă 20 de ani de arbitraj în atletism. Lupășcu a organizat numeroase cursuri de arbitri (o parte dintre aceștia sînt prezenți și în imagine), împărțindu-le din bogata sa experiență.

SECVENȚE DIN FINALA MĂESTRIEI

Ne sînt încă proaspete în amintire secvențele micului ecran transmise de la «mondialele» de gimnastică din Ljubljana. Am fost incințați pur și simplu de măiestria și grația celor mai buni gimnaști din lume, întruniți pe podiulul sălii Tivoli, unde sute de ziaristi și fotoreporteri se grăbeau să le înregistreze performanțele și să realizeze imagini cît mai spectaculoase. Dintre acestea, am ales-o pe cea intitulată «Zbor prin ploaia de lumină», semnată de Mircea Patrîchi, în care a fost surprins saltul gimnastei japoneze Matsuhisa Miyuki — una dintre finalistele de la birnă și sol.

Căzătura de la birnă a gimnastei Karin Janz, din Republica Democrată Germană (fotografia din dreapta), i-a creat după cum se știe, cea mai

mare popularitate în rîndul spectatorilor, cu tot punctajul pierdut. Medalia de aur pe care a obținut-o la paralele, i-a readus cunoscuta ei voie bună cu care, de altfel, a adresat cîteva cuvinte și cititorilor noștri:

*Mult velle simpatie
für die Leser
von SPORT-blatt-Rumänien*

*Karin Janz
DDR*

«Cu multă simpatie pentru cititorii revistei SPORT — România».

CASĂ BUNĂ...

Iată cum handbalul poate face casă bună cu natația. Un handbalist convins, cum este Cristian GATU, și-a găsit o tovarășă de viață nu din lumea sportului său preferat, ci dintr-o natație. Numele soției? Tamara CRAIOVEANU. În «palmaresul» ei sportiv figurează în prezent două documente de prestigiu: diploma de absolventă a I.E.F.S., cu specializarea natație, precum și certificatul care atestă «alianța» dintre handbal și natație, certificată semnat de Tamara și Cristian. Acestei alianțe revista ilustrată SPORT îi urează ani mulți și fericiți!

SÎNT CAMPION MONDIAL!...

...pare a spune fericit boxerul japonez de categorie muscă Masao OBA, pe care îl vedeți în fotografie salutînd publicul după victoria repurtată în fața fostului deținător al titlului, thailandezul Berkrek Charvanchai. Masao a reușit să-l pună k.o. în rundul 13 pe Berkrek în recentul lor meci disputat la Tokio.

GATA DE START

În timp ce la noi vremea frumoasă ne-a determinat să uităm aproape complet că sporturile sezonului alb au intrat în... actualitate, în Norvegia, de exemplu, patinatorii și-au terminat pregătirile și sînt gata să se alinieze la startul marilor competiții internaționale. Vă prezentăm doi dintre așii patinajului norvegian, Dag FORNAES și Magne THOMASSEN, care, cu siguranță, vor figura printre fruntașii sportului cu patine și în iarna aceasta.

PUTETI SĂ ZICETI CĂ NU E AȘA?

— După părerea mea, dragă Gijule, prima condiție ca să păstrezi centura de campion este să te antrenezi zi de zi. În al doilea rând... — pare să-și spună arbitrul Marin Stănescu, care îl numără de fapt pe Giju, la al doilea k.d. în meciul cu Nedeleza.

Desen de ANDO

MINI-AUTOMOBIL, MINI-PILOT

Automobilul a devenit o pasiune de neîntinț la toate vârstele. Cum s-ar putea explica altfel faptul că și copiii vor să-și imite pe așii de renume mondial ai volanului. Am văzut și la noi în țară pionieri întrecându-se la concursurile de karturi. Iată, însă, că pretențiile celor mici cresc, dorind și ei să alege cu viteze tot mai mari. Constructorii olandezi de automobile au rezolvat problema: un automobil în miniatură, dar și o pistă de alergări ferită de posibilitatea accidentului.

POLIȚIA INTERVINE...

...pentru a aplană un scandal fără precedent în fotbalul suedez. În meciul Örebro - Göteborg, din ultima etapă a campionatului, cele două echipe trebuiau să decidă care dintre ele va lua drumul diviziei secundă. Dar 5 000 de suporteri ai lui Göteborg, aflați în tribunele din Örebro, au oprit jocul, invadând terenul cu 9 minute înainte de sfârșit, când rezultatul era 0-0. Doar cu ajutorul poliției (și al cizilor!) terenul a putut fi evacuat, jocul s-a reluat și un gol marcat în ultimul minut (1-0) a permis echipierilor lui Örebro să pecețuiască soarta dramaticului meci.

MEMBRU HONORIS CAUSA

Domnul Avery BRUNDAGE, președintele Comitetului Internațional Olimpic, este primul străin ales membru «honoris causa» al Academiei Sporturilor din Franța. Iată-l pe dl. Avery BRUNDAGE primind medalia simbolică din partea conțelui Jean BEAUMONT, președintele Academiei Sporturilor din Franța, în cadrul unei ceremonii care a avut loc recent la Paris.

8 GREȘELI...

Încercând să vă pună și de această dată spiritul de observație la încercare, caricaturistul Octavian COVACI a copiat desenele din stînga făcînd intenționat opt greșeli. Vă dorim succes în descoperirea lor.

CU GÎNDUL LA J.O.

Pe zi ce trece, viitoarele întreceri sportive din cadrul Jocurilor Olimpice din 1972 preocupă tot mai mult forurile sportive din lumea întreagă. În Spania, de exemplu, au fost lansate numeroase afișe-invitații care mobilizează tineretul la practicarea disciplinelor olimpice. Vă prezentăm trei dintre acestea.

**ELIGE
TU
DEPORTE**

CONTAMOS CONTIGO

XV-le ROMÂNIEI la ora celei de a 1

BUCUREȘTI

Șerban (slinga) sau Dărăban? Duel aerian în cadrul partidei de campionat dintre Dinamo și Steaua (3-0).

Atacă spectaculos înaintarea română în partida cu Franța de anul trecut (9-14). De la slinga la dreapta, Ciobănel, Șerban, Țuțuianu și Dinu (cu balonul în brațe).

La ora cînd scriu aceste rânduri «XV»-le nostru reprezentativ, care va înfrunta la 29 noiembrie echipa de rugby a Franței, nu a fost dac încă publicității. Cu toate acestea, cel cincisprezece băieți care vor păși în arenă — avînd onoarea de a purta tricourile naționale în această a 10-a confruntare România-Franța — sînt, în linii mari, cunoscuți. Nu avem, în definitiv, o chiar atît de impozantă masă de jucători de valoare, încît să întîmpinăm prea mari dificultăți în selecție. În plus, campionatul — care anul acesta seamănă cu trista imagine a unei jucării stricate, intratit de des se întrerupe și scîrție din toate încheieturile — nu a relevat prea multe elemente noi, talentate, care să merite atenția selecționarilor. Apropos de calitatea scăzută a principalelor partide din campionat, am înregistrat cu surprindere, asistînd recent la o discuție în fața camerelor televiziunii, la care au luat parte și

antrenorii lotului reprezentativ Al. Teofilovici și P. Cosmănescu, un optimism cu totul exagerat care, sincer să fim, nu prea știu pe ce se bazează.

Dar nu sîntem acum la ora discuțiilor. Așadar, să ne îndreptăm privirile asupra tradiționalei partide și să trecem în revistă «probabilii» tricolori.

Înaintarea ridică cîteva semne de întrebare. În linia I — BACIU și DINU (pîlierii) par a întruni sufragiile, deși o eventuală titularizare a atletului DRĂGULESCU nu ar părea lipsită de sens. La talonaj, robustul IORGULESCU.

În linia a II-a — ȚUȚUIANU, titular consacrat, este o... certitudine. Alături de el, stelistul ȘERBAN, percutant și viguros, sau colegul său de linie, de la Dinamo, DĂRĂBAN, mai mlădjos, dar parcă insuficient rotund pentru grelele jocuri cu înaintarea franceză.

În linia a III-a apar... imponderabilele. Cine va fi închizătorul grămezii? DEMIAN — fostul «fix» al anilor trecuți, este suspendat și nu a mai fost verificat în jocuri publice. Va fi el oare în aceste condiții titularizat? Greu de presupus. Cine îi va lua locul? Ieșeanul IFTIMIE, în evident progres, dar încă cam... crud, sau poate va fi retras ȚUȚUIANU între cei doi «wingeri», și atunci va fi nevoie de găsirea unui alt «linia a II-a»? Ce-ați spune, de pildă, de ieșeanul CHIFAN prea mult neglijat (pentru că grivișeanul VELUDA este încă accidentat)? Aripile grămezii: doi titulari indiscutabili, într-ait de consacrați le este valoarea, timișoreanul RĂȘCANU și CIOBĂNEL, recentul echipier al lui R.C. Angoulême, care va fi chemat special din Franța pentru acest important joc.

Și acum, mijlocașii. La grămadă, preferințele antrenorilor se îndreaptă către MATEESCU, cu vechi state

de serviciu, dar de ce, ne întrebăm, n-ar putea fi încercați și echipierul Universității Timișoara, CEAUȘ, un talent exploziv, care așteaptă doar posibilitatea de a se afirma, sau componentul XV-ului campion, Grivița roșie, MIHAI?

Mijlocaș la deschidere, dinamovistul NICOLESCU, un jucător plin de finețe și doar aparent prea... delicat, deși selecționarii vor opta probabil, pentru un alt «francez» IRIMESCU (P.U.C.), consacrat, dar care ar putea foarte bine juca și centru, fie fundaș. La centru, pereche: dinamovistă NICA-DRAGOMIRESCU, fără contracandidați, deși nu în forma ei maximă, dar aceasta a mai putea crește pînă în ziua meciului. Ca aripi, îl preferăm pe studentul timișorean SUCIU, pe o parte, la pe cealaltă, pe bucureșteanul debutant BRAGA. Fundaș, în lipsa inegalabilului PENCIU (azi, în Italia, la Rovigo), totuși IRIMESCU, pentru că prea ni se pare modestă clasă lui DURBAC.

În concluzie, am opta pentru următorul XV: BACIU, IORGULESCU, DINU — ȘERBAN, CHIFAN — RĂȘCANU, ȚUȚUIANU, CIOBĂNEL — MATEESCU, NICOLESCU — SUCIU, NICA, DRAGOMIRESCU, BRAGA — IRIMESCU.

O echipă echilibrată care, fără ne stîrni entuziasm exagerat, este totuși în măsură a garanta o evoluție onorabilă. Dar să așteptăm cea mai importantă zi din an a rugbyului românesc, ziua meciului cu Franța.

Dimitrie CALLIMACH

Mijlocașul francez Puget își deschide linia de treisferturi, urmărit de privirile românilor Florescu, gata să-l placheze. Rășcanu. Demian și Ciobănel (România-Franța 9-14)

i FRANTEI a întâliri

PARIS

Treizecișdoi de jucători au fost reținuți pentru o primă selecție de Federația franceză de rugby pentru voiajul de la București. În felu acesta, responsabilii rugbyului francez au vrut să-și ia toate măsurile de siguranță. Jocurile de campionat din 8 și 15 noiembrie putând atrage indisponibilități. De pe acum a trebuit să cadă de pe această listă pilierul de la Agen, **LASSERRE**, serios accidentat. Apoi, a fost rindul a însuși căpitanului «XV»-ului național, celebrul **Christian CARRERE**, lată de ce căpitania echipei va fi acordată experimentatului și nu mai puțin celebrului **Benoît DAUGA**. Alți jucători, ca fundașul **VILLEPREUX**, **LE DROFF**, din linia a doua, **AZARETE**, **BENESIS**, **IRAÇABAL**, din linia întâi, se anunță, drept jucători siguri pentru București. Au fost în cumpănă, în schimb, perechile de mijlocași:

PEBEYRE-ROMEU (A.S. Montferrand), perechea celor tineri, și **SUTRA-MASO** (Narbonne). Noi am fi optat pentru aceasta din urmă: selecționerii au văzut însă altfel...

A fost greu și în ceea ce privește treisferturile, aripi, foarte apropiați ca valoare unul de altul. Negrul **BOURGAREL** și «șerpitorul» **CANTONI** vădesc mult talent. Apoi este vorba de revenirea lui **Walter SPANGHERO**, care n-a jucat în echipa Franței tot sezonul trecut din

Correspondență specială de la ROBERT BARRAN

cauza unor răniri repetate, ca și a unor neînțelegeri. El va fi împins în linia a doua alături de uriașul **LE DROFF**, urmînd ca **DAUGA** să poarte tricoul cu numărul 8, adică să închidă grămada.

Un vechi proverb francez spune că «abundența lucrurilor nu dăunează niciodată». Cu toate acestea, abundența crează uneori incurcături. Ceea ce se întîmplă actualmente și în rugbyul francez în privința mai multor posturi.

P.S. — Dacă ar fi să-mi exprim opinia în privința echipei, ca întotdeauna aș răspunde că jurnalistul nu trebuie să se confunde cu selecționerul. Nu e vorba de a fugi de răspunderi, ci de ideea că el trebuie să se păstreze în limita furnizării unor aprecieri tehnice și tactice globale. De data aceasta, voi face o excepție pentru prieni mei români, formînd «XV»-le de mai jos, fără a avea însă pretenția că e și cel mai bun (n.r. — la ora scrierii articolului, echipa Franței pentru partida de la București nu era încă formată): fundaș — **VILLEPREUX**; treisferturi — **SILLIERES**, **TRILLO**, **LUX**, **CANTONI**; mijlocași — **SUTRA**, **MASO**; înaintași, linia a treia — **VIARD**, **DAUGA**, **QUILIS**; linia a doua — **LE DROFF**, **W. SPANGHERO**; linia întâi — **AZARETE**, **BENESIS**, **IRAÇABAL**.

PALMAREȘUL ÎNTÎLNIRILOR ROMÂNNO-FRANCEZE

1919 Paris	România-Franța	5—48
1924 Paris	România-Franța	3—59
1936 Berlin	România-Franța	5—25
1937 Paris	România-Franța	11—27
1938 București	România-Franța	8—11
1957 București	România-Franța	15—18
1957 Bordeaux	România-Franța	0—39
1960 București	ROMANIA-Franța	11—5
1961 Bayonne	România-Franța	5—5
1962 București	ROMANIA-Franța	3—0
1963 Toulouse	România-Franța	6—6
1964 București	România-Franța	6—9
1965 Lyon	România-Franța	3—8
1966 București	România-Franța	3—9
1967 Nantes	România-Franța	3—11
1968 București	ROMANIA-Franța	15—14
1969 Tarbes	România-Franța	9—14
1970 București	?	

Cei doi înaintași, linia a treia, de la Narbonne: Viard, cu balonul în brațe, și Quilis (stînga).

Villepreux (Stade Toulousain), un fundaș ne-lipsit în ultimii ani din «XV»-le Cocosului galic.

Foto Miroir SPRINT

Negrul Bourgarel (Stade Toulousain), o aripă către care se îndreaptă multe speranțe.

Uriașul cu barbă, Le Droff (Auch).

SPORT

Lei 2,50

HORST STUMP

(Metalul - BUCUREȘTI
antrenor Ion Stoianovici)

**campion al
ROMÂNIEI
la categoria
mijlocie,
PENTRU PRIMA
OARĂ PE
TREAPTA DE AUR!**